

Пресек у петак предвече, 24 сата после победе наше ватерполо репрезентације над Хрватима, изгледа овако: на сајту Б92, на вест о тријумфу Србије коментар је послало 537 посетилаца; на сајту "Блица", исту вест прокоментарисало је 108 посетилаца; на сајту "Преса", свој коментар оставило је 158 читалаца; на сајту "Политике", окачено је 12 коментара; на сајту РТС-а 252 коментара; Интернет издање "Новости" примило је тим поводом 70 коментара посетилаца...

Изузев "Политике", на осталим наведеним сајтовима – најпосећенијима у Србији – ови подаци су рекордни за данашњи дан. Ниједна друга тамошња вест или тема није имала ни приближну читаност. Још мање реакцију публике. Нико није српску нацију подигао на ноге овог врелог, последњег дана јула, као ватерполо репрезентација, која ће се сутра борити за златну медаљу Светског првенства у Риму. Противник им је Шпанија.

Оволики број коментара могао би да значи да смо нација која је луда за ватерполом. Али, не значи. Јер нисмо. Ватерполо, упркос томе што је један од најтрофејнијих наших спортова, не може по популарности да се мери са фудбалом, кошарком, одбојком или тенисом. Никада ватерполо репрезентација није имала ни изблиза толико поклоника као, на пример, фудбалски клубови Црвена звезда и Партизан. Па ипак, извештаји о победи ватерполиста над Хрватима свуда су били читанији и коментарисанији него извештаји о скандалозним – самим тим и сензационалним, дакле тиражним – поразима Звезде и Партизана у квалификацијама за европска фудбалска такмичења.

Несвакидашња реакција публике у ствари одсликава нешто друго: колико су Срби жељни победа!

Већ годинама нас дресирају да прихватамо разне реалности и "реалности". Да се не љутимо на Мишка Вуковића. Да слепо испуњавамо сваки услов који нам поставе Брисел или Вашингтон. Да се не љутимо на Стјепана Месића. Да се и даље удварамо Холандији претражујући небо и земљу за Младићем. Да се не љутимо на Џозефа Бајдена. Да верујемо како се оних шест тачака заиста спроводи по Космету. Да се не љутимо превише на Тачија. Да ћутке трпимо монопол страних банака на нашем тржишту. Да се, ни по коју цену, не љутимо на Млађана Динкића. И тако даље...

Реалност, Вуковић, Брисел и Вашингтон, Месић, Холандија, Бајден, тачке, Тачи, банке, Динкић – све су то, спортском терминологијом речено, наши порази. Само нису доживљени на спортском, него на политичком терену. И већ две деценије – прво под Милошевићем, после под Ћинђићем и Чедом, па под Коштуницом, на крају под Тадићем – немилице се ређају. Сваког дана нас у медијима сачека неки нови дебакл. Неки нови национални неуспех, са којим ћемо се, хтели то или не, помирити већ за који дан, кад нас са свих страна салете нови порази.

Толико губитништво није нас довело до границе самопоштовања. Пребацило нас је преко ње! Нико више не може да се сети када је то Србија, не рачунајући спорт, остварила неку велику политички, економску, војну или дипломатску победу. Чак и оно што нам се повремено, преко медија наклоњених властима, сервира као тријумф, у ствари је најчешће безначајан напредак, од којег никакву суштинску корист нећемо имати. После таквих 20 година, ова земља је гладна успеха. Ова нација пати за победама. Овом народу смучила су се посртања.

Када ватерполисти победе Шпанију (дао Бог), а Чавић остави иза себе Фелпса (дао Бог), па српски Интернет корисници поново затрпају овдашње сајтове слављеничким коментарима, наћи ће се неки генијални психо-социо-политико-етнолог, који ће закључити како смо ми спортска нација. Пошто, забога, много волимо спорт.

Оно, руку на срце, волимо га. Али, једнако бисмо волели и политику и економију. Само када бисмо и у тим областима имали "такмичаре" који су способни да повремено победе некога у међународној конкуренцији. Док такве не нађемо, спортски извештаји имаће десетак пута више коментара од рубрика о економској кризи, Космету, "Фијату" и другим "светским првенствима".